

barn, hvis der forud for adoptionen har været en relation, som det vil være bedst for barnet at bevare. Relationen skal have spillet en positiv rolle for barnet og også antages at ville gøre det fremover.

Kravet om, at relationen skal have spillet en positiv rolle, betyder, at der ikke opstår spørgsmål om samvær i de situationer, hvor barnet er blevet bortadopteret uden samtykke efter forslaget til adoptionslovens § 9, stk. 3, dvs. før det er blevet 1 år. Derimod vil der i visse tilfælde kunne fastsættes samvær eller anden kontakt med et barn, der er bortadopteret efter forslaget til adoptionslovens § 9, stk. 4.

Det foreslås desuden, at der også ved frivillige bortadoptioner - herunder stedbarnsadoptioner - er mulighed for at bevare kontakten med barnet efter adoptionen.

Det primære anvendelsesområde for bestemmelsen er adoptionssager, hvor et større barn forud for adoptionen har været anbragt uden for hjemmet og under anbringelsen har haft løbende samvær eller kontakt med forældrene.

Bestemmelsen vil hovedsagligt være rettet mod barnets oprindelige forældre, og et eventuelt samvær vil være mere begrænset i hyppighed og omfang end det samvær, der praktiseres og fastsættes i delte familier. Der kan forekomme situationer, hvor barnet ikke har en tæt og nær relation til sine forældre, men derimod en nær relation til bedsteforældre eller forældres søskende. I disse tilfælde kan det være vigtigt, at det er denne tætte og nære relation, som bevares efter adoptionen. Bestemmelsen finder imidlertid kun anvendelse i forhold til slægtninge, da formålet er at beskytte de biologiske bånd, hvis det er bedst for barnet.

Der kan være situationer, hvor flere medlemmer af den oprindelige slægt har haft en tæt relation til barnet forud for adoptionen. Det vil eksempelvis være tilfældet, hvis begge forældre har holdt kontakten med barnet under en anbringelse. Ved afgørelsen om samvær eller anden kontakt vil der i så fald konkret skulle tages stilling til, om det undtagelsesvist vil være til barnets bedste at have samvær eller kontakt med flere oprindelige slægtninge. Der skal i den forbindelse også tages stilling til, om netop samværet med flere - eventuelt på samme tid - gør, at barnet har glæde af samværet. Det er vigtigt, at statsforvaltningen holder sig barnets samlede situation for øje, og at der fastsættes samvær ud fra et langtidsorienteret perspektiv. Vurderes det undtagelsesvist, at flere skal have samvær med barnet, taler det for at begrænse hyppigheden og omfanget heraf.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for i stedet for samvær at fastsætte anden form for kontakt

med barnet, eksempelvis i form af telefonsamtaler, brevveksling eller lignende.

Afgørelsen træffes af statsforvaltningen efter ansøgning. Det er ikke en forudsætning for retten til at ansøge om samvær eller anden kontakt, at adoptanterne modsætter sig dette. Der vil således også kunne træffes afgørelse trods enighed om kontakt, hvis det er hensigtsmæssigt for parterne - og dermed et hensyn til barnets bedste - at der er en samværsresolution. Forældreansvarslovens øvrige bestemmelser om samvær finder anvendelse på afgørelser om samvær efter forslaget til § 20 a. Det betyder, at statsforvaltningen kan fastsætte vilkår for samværet, jf. § 21, stk. 1, og at statsforvaltningen kan træffe afgørelse om ændring af samværet, jf. § 21, stk. 4. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Familiestyrelsen, jf. forældreansvarslovens § 41, stk. 1. Derimod gives der ikke adgang til de øvrige rettigheder, som findes i forældreansvarsloven, herunder forældremyndighed og barnets bopæl.

Det fremgår af retsplejelovens § 536, stk. 2, 3. pkt., at fogeden kan fastsætte tvangsbøder, hvis en afgørelse om samvær med andre end forældre ikke overholdes, hvorimod det ikke er muligt for fogeden at træffe beslutning om umiddelbar magtanvendelse. Bestemmelsen, der blev indsat i forbindelse med vedtagelsen af forældreansvarsloven, omfatter i dag afgørelser efter forældreansvarslovens § 20.

Retsplejelovens § 536, stk. 2, 3. pkt., finder også anvendelse på afgørelser efter forslaget til forældreansvarslovens § 20 a.

Til § 4

Barselloven

Til nr. 1 (§ 8, stk. 8):

De gældende bestemmelser i barselloven om adoptanters muligheder for at opnå ret til fravær i forbindelse med en adoption tager sigte på de situationer, hvor adoptanterne er godkendt som adoptanter og adopteret et fremmed barn fra Danmark eller udlandet. Det fremgår således af de gældende bestemmelser, at adoptanter kun opnår ret til fravær, hvis det er bestemt af de adoptionsundersøgende myndigheder, jf. § 8, stk. 5.

Med forslaget fastsættes en udtrykkelig lovhjemmel til, at også den adoptant, der stedbarnsadopterer sin registrerede partners barn, kan opnå ret til fravær.

1. pkt. er på samme måde som § 8, stk. 7, en henvisning til, at lovens regler om ret til fravær under forældrelov også er gældende for adoptanter.